

# VỤ SÁT NHÂN RẤT THƯƠNG TÂM VÀ QUÁ NHỤC NHÃ



Linh mục NGUYỄN HỮU LỄ

**Các bạn thân mến,**

Hôm nay, ngày 2 tháng 5 (NZ) là ngày cánh đây 44 năm, anh ĐẶNG VĂN TIẾP, một Thiếu tá của QLVNCH, là người anh kết nghĩa của tôi, bị tên sát nhân Bùi Đình Thi, một Đại úy QLVNCH làm Trật tự trong nhà tù Thanh Cẩm ,đánh chết tại chỗ trước mắt tôi . Lúc đó một lũ cai ngục Việt cộng và gia đình của chúng bu quanh hò hét cổ vũ.

Anh ĐẶNG VĂN TIẾP đã chết ngay dưới gót chân của tên sát nhân Bùi Đình Thi vào buổi sáng sáng sớm hôm ấy. Sau đó tên sát nhân Bùi Đình Thi lôi xác anh ĐẶNG VĂN TIẾP vất nằm chổng lên thân thể như cái cây ma bất động của tôi.

Mặc dù đã 44 năm qua rồi, nhưng không năm nào mà ngày 2 tháng 5 này không hành hạ tôi!

Sáng hôm nay, 2-5-2023, NGÀY GIỖ THỨ 44 của anh, tôi cố gắng viết bài này, in ra và đặt trước di ảnh của anh ĐẶNG VĂN TIẾP thay cho nén hương khi tôi đứng khóc và đôi mắt của anh TIẾP trong tấm ảnh đang nhìn thẳng vào tôi!



Linh mục Nguyễn Hữu Lễ

Để hiểu chi tiết câu chuyện thương tâm và đầy nhục nhã này, xin mời các bạn theo dõi một trích đoạn trong Chương 12 của Bút Ký TÔI PHẢI SỐNG dưới đây:

---

### **Mạng Người Thứ Nhất**

Hai tên Trật Tự Bùi Đình Thi và Trương Văn Phát, mỗi người một bên nắm lấy cổ tay tôi kéo lê về trại. Lưng và mông tôi lết trên đường đá cục đầu, đốn không thể tưởng tượng được. Chúng kéo tôi thẳng vào sân trại và vất xác tôi nằm ngửa trên nền xi-măng của hội trường giữa sân. Nằm yên một chốc, tôi đi vào cơn hôn mê. Tôi chẳng biết mình mê man bất tỉnh như thế bao lâu vì lúc đó tôi đã mất hết ý niệm về thời gian.

Lúc chợt bừng tỉnh lại, tôi mở mắt ra và thấy Bùi Đình Thi đang cầm xô nước lạnh giội lên mặt tôi. Có lẽ những xô nước lạnh đó đã làm cho tôi tỉnh lại. Vừa thấy tôi cử động, Bùi Đình Thi vội đặt cái xô xuống và nhanh như con hổ sợ con mồi vuột chạy mất, anh ta nháy chồm lên, hai tay túm lấy một cánh tay tôi kéo thẳng lên, đồng thời dùng gót chân đạp một cách điên cuồng vào ngực, vào bụng tôi. Lúc đó miệng anh ta sùi bọt mép nguyền rủa trợn mắt nói như muốn hụt hơi: “Đụ Mẹ mày LỄ! Ăn cơm không muốn mày muốn ăn cứt! Mày muốn chết tao cho mày chết!”

Cho tới ngày tôi chết, có lẽ tôi cũng không quên câu này của Bùi Đình Thi, vì đó là lần đầu tiên tôi nghe một giáo dân chửi một linh mục bằng loại ngôn ngữ tục tằn như thế.

Đánh đập chán chê, Bùi Đình Thi bỏ tôi nằm yên. Sau này mới biết anh ta quay sang “thăm” hai anh Đặng Văn Tiếp và Nguyễn Sỹ Thuyên đang nằm rải rác gần đó. Nằm yên một lúc tôi lại rơi vào cơn hôn mê một lần nữa, cũng chẳng biết là kéo dài trong bao lâu. Khi bừng tỉnh lại, tôi thấy Bùi Đình Thi đang cầm hai chân tôi kéo lên các bậc thềm đúc bằng xi măng từ hội trường lên khu kiên giam, lưng và đầu tôi va mạnh lớp bốp vào các bậc thềm. Sự đau đốn thái quá đó làm tôi bừng tỉnh lại và nhờ đó tôi mới chứng kiến được một cảnh tượng hãi hùng khác: Cảnh Bùi Đình Thi đánh chết anh Đặng Văn Tiếp tại chỗ. Cảnh tượng này đã in vào tâm trí tôi như một hình xăm trở trên da thịt!

### **Cảnh Tượng Hải Hùng!**

Tôi bị kéo vào lại buồng 1 nằm quay mặt ra cửa. Buồng này là nơi chúng tôi vừa đào tường vượt ngục đêm qua. Vừa quẳng tôi vô buồng, Bùi Đình Thi vội chạy ra đẩy anh Đặng Văn Tiếp vào sân. Từ lúc thấy anh Tiếp bị đánh ở bờ sông cho đến lúc đó là bao lâu, tôi cũng không thể đoán được và anh Tiếp bị đòn nhiều ít thế nào tôi cũng chẳng hay. Tôi chỉ biết lúc này trông anh còn khá hơn tôi, vì còn đi đứng được.

Chung quanh anh lở nhố một số cán bộ. Tôi nghe có cả tiếng phụ nữ, chắc là vợ con cán bộ cũng chạy lên xem cảnh hành hạ tù vượt ngục. Lúc đó tôi không biết ai đã quật anh Tiếp ngã xuống, nhưng tôi thấy rõ Bùi Đình Thi, VÀ CHỈ MỘT MÌNH BÙI ĐÌNH THI MÀ THÔI, nháy chồm tới vồ lấy anh Tiếp. Hắn dùng 2 tay túm lấy một tay anh Tiếp kéo lên và đứng bên hông anh Tiếp, hắn dùng gót chân dậm một cách điên cuồng lên ngực, lên bụng anh Tiếp, giữa tiếng chửi bới cổ vũ hò hét điên cuồng của đám cán bộ Việt cộng đứng vây quanh.

Nằm nhìn cảnh ấy, tôi biết là anh Tiếp không thể nào chịu nổi cú đòn hiểm độc này của Bùi Đình Thi. Một lúc sau tôi nghe anh Tiếp kêu lên thật to: “Chắc con chết mất Mẹ ơi!” Tôi không ngờ đó là câu nói cuối cùng của đời anh. Anh Đặng Văn Tiếp đã chết ngay sau tiếng kêu đó!

Không ai có thể ngờ được cuộc đời đã từng ngang dọc oai hùng của ĐẶNG VĂN TIẾP, một Thiếu tá Không Quân của QLVNCH, là một Luật sư, là một Dân Biểu Quốc Hội, đã bị chấm dứt một cách đau thương, tức tưởi như thế này vào một buổi sáng âm u ngày 2 tháng 5 năm 1979 trong nhà tù Thanh Cẩm, lúc anh vừa 46 tuổi. Dĩ nhiên, chế độ Việt cộng là kẻ chủ trương, nhưng Bùi Đình Thi đã thay cho chế độ tàn bạo đó giết chết Đặng Văn Tiếp một cách thật dã man! Người cộng-sản ném đá giấu tay, họ đã dùng tù giết tù. Nếu tôi không sống sót, thì ai biết được để ghi lại thảm trạng đau đớn thương tâm và đầy nhục nhã này trong ngục tù cộng-sản?

Hôm nay, ngồi nhớ lại cảnh tượng này lòng tôi đau nhói. Tôi có cảm tưởng như đang ngồi xem một đoạn phim chiếu những hình ảnh méo mó, bệnh hoạn làm ruột tôi co thắt lại và tôi cảm thấy buồn nôn! Tôi chợt nhớ lại một đoạn trong phim “Quo Vadis?” mà tôi đã xem qua. Đó là cảnh một đám khán giả khát máu trong một hí trường thời cổ đại La Mã đang la hét điên cuồng cổ vũ những con ác thú cắn xé các nạn nhân Thiên Chúa Giáo bị kết án tử hình được vất cho chúng.

Nhớ lại cảnh thương tâm này, tôi phải ngưng lại để nói chuyện với anh Tiếp, “Anh Tiếp ơi! Giờ này oan hồn anh đang ở đâu? Anh có thấy được nước mắt nước mũi của em đang chảy dài ướt cả áo khi em ngồi đây viết lên những hàng chữ này không? Mỗi năm vào ngày giỗ của anh, em tắt nghẹn khi thắp hương trước di ảnh của anh, nhưng chưa bao giờ em khốn khổ như lúc này, lúc mà em phải nhớ lại từng chi tiết về cái chết tức tưởi của anh.”

Đánh chết anh Đặng Văn Tiếp xong, Bùi Đình Thi lôi xác anh vào buồng và vất chổng lên người tôi. Lúc ấy tôi đang nằm như một thây ma bất động dưới lối đi, nơi mà mấy tháng trước đây Đại tá công-an Hoàng Thanh đã đi qua để nhìn mặt chúng tôi. Tôi nằm ngửa, còn xác anh Tiếp mềm nhũn nằm sấp lên người tôi. Trong tư thế đó, tôi là người thân yêu cuối cùng có mặt để đưa tiễn anh Đặng Văn Tiếp về bên kia thế giới.

Xác anh Tiếp thật nặng đè lên người làm tôi ngạt thở. Tôi cố vùng vẫy lật xác anh qua một bên để có thể hít thở nhưng tay tôi không còn cử động được và tôi cảm thấy mình sắp chết ngạt đến nơi. Cũng may lúc đó, có một cán bộ bước vào và tôi nghe tiếng của Bùi Đình Thi nói:

- Thằng Tiếp nó chết rồi!

Cán bộ ra lệnh.

- Lôi xác nó lên!

Bùi Đình Thi lôi xác anh Tiếp lên bệ xi măng, chỗ mà mọi ngày anh vẫn

nằm, nhờ đó tôi không bị chết ngạt. Lúc thấy tôi còn cử động và co đầu gối lên tựa vào tường, một tên cán bộ đã rút thanh sắt cài cửa buồng, đập mạnh lên đầu gối bên trái, làm chân tôi gập xuống. Chân trái tôi bị bại vì cú đòn đó.

Lúc nằm dưới lối đi nhìn lên, tôi còn thấy được đôi bàn chân gầy gò, dính đầy bùn đất của anh Tiếp thò ra ngoài bệ xi-măng, và đó là hình ảnh cuối cùng tôi thấy nơi một người anh kết nghĩa mà tôi hết lòng yêu quý và kính phục. Thương quá anh TIẾP ơi!!!...

**Auckland, New Zealand**

**8 giờ sáng, ngày 2 tháng 5 năm 2023**

**Giờ này anh ĐẶNG VĂN TIẾP chết 44 năm trước**

**Linh mục NGUYỄN HỮU LỄ**

**Người em kết nghĩa của anh TIẾP**

**Nguồn:** <https://tiengquehuong.wordpress.com/2023/05/03/vu-sat-nhan-rat-thuong-tam-va-qua-nhuc-nha/>

[www.vietnamvanhien.org](http://www.vietnamvanhien.org)

